

Pavle Ćosić

NOVA LEPOSAVA

Pavle Ćosić

NOVA LEPOSAVA BEOGRAD 2028

Dopunjeno, izmenjeno i prilagođeno
izdanje

KORNET i CENTAR METODIJE, 2025.

Kapetan Mišina 8, Tel. 011 2637741

www.kornet.rs

Urednik edicije

Goran Kostrović

Korice

Miloš Trajković i Pavle Ćosić

Tehnička obrada

Dušan Šević

Lektura

Boris Starešina i Tongo Klipsić

Idejni savetnici, pomagači i inspiratori

Aleksandra Tana Pilipović, Aleksandar Grujić Žuborko,

Ivan Tobić, Branislav Bane Grbić, Gabrijele Popović

Pozadinska podrška

Grupa Činč, Vojin Paunović i Besne gliste, Goran Kostrović,

Aleksandar Belčević, Goran Bogunović, Nebojša Mikerević,

Saša Marković Mikrob, Cvijeta Jakšić, Svetlana Mitrović Ćosić

ISBN-978-86-86673-68-8

Štampa

Digital Art, Beograd

Tiraž

500

© Copyright by Pavle Ćosić, 2025

PONEKAD STAVIM RUKU NA ČELO I KAŽEM SEBI: BAŠ SI, LEPOSAVA, PRAVA SELJANKA!

Otkako je Svetolik napravio loptu za prelaženje ulice, Beograd mi ceo izgleda sasvim drugačije. Nije samo zbog toga što nam je lopta svima omogućila brzo i nesmetano prelaženje ulice, nego se nekako sve odjednom izmenilo. I stvari koje ni s loptom ni sa ulicom nemaju nikakve veze. Uostalom, šta biste vi pre samo par meseci rekli da vidite saobraćajca kako nasred Terazija muze kravu? a danas je to sasvim normalna pojava. Niko se više i ne osvrće, jer su sad svi normalno prihvatili *Zakon o mleku na javnom mestu*. U svetu odavno prihvaćena stvar, ali našim seljacima je trebalo sto godina da se naviknu. A Svetoliku svaka čast na ovoj lopti. Primetila sam da totalno izluđuje vozače, naročito kad uključiš moju omiljenu opciju *iskrivljena projekcija*. Ne radim to svima, samo taksistima. Dok ja bezbedno jašem na lopti, onaj skot dole vidi moju projekciju ispred šajbe i koči kao sumanut. Tek kad zakoči, skapira da je trik. Ladno popizdi.

Teroristička organizacija pešaka tražila je da otkupi loptu za veliku lovu, ali Svetolik je rešio da im ne dâ. Kaže da će

je zloupotrebiti. To je moguće, jer ipak su to ekstremisti. Pre dve godine, kad su se tek pojavili i samo obsecali točkovne paprike i lomili brisače, još su mi bili i simpatični, ali otkako su uveli pravilo „Deset mrtvih vozača za jedan prelazak na crveno“, svi se slažu da su izdali ideju poštenog pešaka. Ne da je previše, nego proizvodi potpuni kontraefekat. Neki taksisti su u cilju samoodbrane počeli da nose šmajkere i postali mnogo laki na obaraču. Već tri blokadera koji su mirno protestovali ubijeni su usred bela dana. I niko zbog toga ne odgovara. Muriya naravno štiti ćacije. Iako je u parlamentu donesen *Zakon o ravnopravnosti pešaka na javnim mestima*, niko ga ne poštuje jer je sva moć u rukama volandžija. A kazne za nevezane pertle pešacima da ne spominjem. Ja sam pre neki dan platila 25.000 slovnih znakova bez razmaka samo za levu nevezanu pertlu, i to na trotoaru! Na licu mesta, bez prava žalbe. Užas! Osobi muškog roda koja me rodila nisam smela da kažem ni reči. Postao je nepodnošljiv otkako su ga na poslu uhvatili s pocepanim gaćama. Higijenska komisija uvek obilazi Frustracioni sektor drugog četvrtka ili petka u mesecu i to svi znaju, a ovog meseca su odjednom banuli u utorak. Ne vredi ništa što mu je moja osoba koja menstruira i takođe me rodila govorila da će se to kad-tad desiti i da bar te nedelje uvek nosi čitave gaće. Da nevolja bude veća, pošto su gaće po proceduri odnete na dalju analizu, osoba muškog pola koja me rodila (u daljem tekstu ćale, odnosno Prvimir) je ubeđena da će ga provaliti da su pride bile još i prljave, pošto on u utorak nikad ne menja gaće. Ranije je menjao, ali ovo je kao neki njegov sitni protest. Uostalom, isto kao i osoba ženskog pola koja menstruira (i daljem tekstu keva, odnosno Živka) otkako su zabranili češanje na javnim mestima.

Ona obožava, dok stoji na semaforu, pa kad se murkan okrene na drugu stranu, onako naočigled svih da se počese ispod leve nozdrve. Oni s druge strane gledaju je zaprepašćeno, upiru prstom u nju, ali nema te ori je da je pandur provali. Dok se on okrene, ruka je uredno u džepu, kao što propisi i nalažu. Kao i svuda u svetu. Stvarno smo seljaci, to se na Zapadu nikad ne bi desilo.

Čula sam da ljudi u Sloveniji drže ruke u džepovima na semaforu čak i kad nema automobila. Ni pandura! A jeste znali da u Nemačkoj uopšte skoro nema murije na raskrsnicama? Nema potrebe. Čim se čuje pucanj, svi u istom momentu kreću ukorak, leva-desna, leva-desna, a ritam drži automat na semaforu za slepe. Prestrojavanje po grupama se vrši bez pomoći bočnih saobraćajaca i dobermana. Kod njih se polaže ispit iz pešačenja po gradu još u sedmoj godini i ne smeš da izađeš bez položenog ispita, naravno ako nisi u pratnji roditelja. Jebote, oni su sto godina ispred nas, majke mi.

Istina, meni malo prija ova naša balkanska opuštenost. Zato su mi te Svetolikove lopte ekstra. Zasad ih u gradu koristi samo nas sedmoro, ali ako se stvar primi, a primiće se sigurno, garant će uvesti neki zakon protiv njih. I treba da uvedu. Neka nam kad smo takvi!

Baš juče čitam komentare na *N1*. Ono kad su javili da smo i oficijelno proglašeni za naciju s najviše kretena i prostaka po megabajtu; piše neki lik koji se kune da je bio u Italiji, i to dva puta. Jednom u Veroni a drugi put u nekom gradiću u Montani ili tako nešto. Kaže čovek da su ladno počeli da nas prepoznaju na ulici tamo u Evropi. Odmah! Nas Beograđane. Samo te namirišu džukci, dođe murija i odvede te. Džaba viza, džaba rodbina u inostranstvu i nekrštenica SPC. Odmah te deportuju.

Njega nisu, kaže, on se civilizovao. Navodno nije tolika frka ne gledati ljude oko sebe, ako prvo malo vežbaš po gradu pre nego što odeš preko crte. Meni je to nezamislivo, ja zveram u svaku budalu koja mi se nađe pred očima. Koja sam ljanka...

Ma ni ne treba da idemo u Evropu kad smo tol'ki šabani. Jutros su na *N1* javili da u Srbiji ima čak šest posto stanovništva koji sami peku rakiju! Grci su spali na ispod jednog procenta. A nekad se govorilo za one koji mnogo peku rakiju da peku kao Grci. Mi smo sramota za Novi Osmanluk! Nikada mi Evrope videti nećemo!

MOJA PRIJATELJICA GALINA

Kad je pre tridesetak godina, u okviru Studije o razmišljanju, pokrenuta akcija izgradnje domova za pripadnike nacionalnih manjina, Galinini roditelji dobili su kuću od države. Sagrađili su je baš na mestu gde se ranije nalazio Vukov i Dositejev muzej, znači odmah pored škole. Mi devojčice iz razreda, u bašti te kuće, praktično smo provele detinjstvo. Ravnopravni indoevropski građani jugoistočno-azijskog porekla tih godina su prolazili dosta dobro, pa pošto ni do dana današnjeg naša zemlja nije uključena u *Pregovore o sticanju uslova za približavanje razgovorima o smanjenju kritičkog nadzora i ponovnom ublaživanju viznog režima*, Galina u životu prolazi jako dobro. Odmah po završetku srednje škole, posao u Ministarstvu za ljudska prava dobila je čim se pojavila na vratima. Kao Ravnopravna indoevropska građanka jugoistočno-azijskog porekla, Galina ima pravo i na socijalne doprinose i dva telohranitelja. Obožavam je! Imati je za najbolju prijateljicu pravi je užitek, jer mi u ovoj krizi i teškim vremenima (koja nikad nisu bila teža, čak ni u vreme poslednjeg rata i oficijelnog društvenog nevremena) puno pomaže. Posle faksa skoro uvek odem kod nje na ručak, a često i na se*sanje. Podrazumeva se da je Ministarstvo Ravnopravnim indoevropskim građankama jugoistočno-azijskog porekla dodelilo

najzgodnije, najobdarenije i najpotentnije telohranitelje. Po zakonu, oni nemaju obavezu da zadovoljavaju i pripadnice nemanjinskog naroda, ali su Gile i Miki super. Rade sve što im se kaže. A i dobar su tandem. Gile je više za grublje, a Miki za nežnije varijante, pa ko je kako raspoložen. Galina je od Svetolika kupila jednu onu njegovu loptu za prelaženje ulice i poklonila im. Lep znak pažnje.

Ipak, treba reći da ni Gile ni Miki nisu iz nekih finih porodica i da nisu najlepše vaspitani. Primitivci su, šta da se radi... Galina im uglavnom gleda kroz prste, ali nekoliko puta su preterali pa je morala da ih prijavi. Gile naročito. Jednom je, kad mu je pao Galinin klavir na nogu, tako opsovao da je upotrebio čak dve zabranjene zaredom. Jednom za vreme se*sa izletela mu je čak i ona sablažnjiva. Iako je bilo u nastupu strasti, složile smo se da ga treba prijaviti i za to je od Ministarstva dobio pet dana deset debelih političarki. Tako sleduje po Zakonu. Možda malo prejaka kazna, ali naučio se redu. Ma ne вреди! Iako su obojica prošli kroz *Evropski program za civilizaciju zemalja zapadnog Balkana* (a Miki je čak učestvovao i na kvizu *Stazama evropske zajednice* i osvojio sedmo mesto u Opštini), očigledno je da jedino kažnjavanje daje neke rezultate. Amerikanci su rekli da NDD plejere sa aplikacijom za potiskivanje opscenih reči i izraza više neće isporučivati ako se ne preduzmu odlučne civilizacijske mere.

Zato smo ga i prijavili, za dobro svih nas, ne toliko zbog njega, jer, iskreno, mene ta reč zapravo ne sablažnjava mnogo, a Galina mi je jednom kad se napila priznala da čak voli da je čuje i da je jednom pred ogledalom probala da je upotrebi. Sreća pa joj je čale pokucao na vrata i sprečio je u tome.

I inače je Galina sklona svakakvim ludorijama. Zato je i volim. Jednom je, valjda u sedmom razredu, i to baš na času Evropskog ekonomizma, četujući s nekim na noutbuku otkucala da mrzi kiš loren. Učiteljica je naravno provalila. A ona je to uradila potpuno bez veze. Niti mrzi kiš loren, niti je imala nameru da nekog provocira. To je neka ludačaka bespotrebna hrabrost koju imaju ljudi u tim godinama i na svašta su spremni bez posebnog razloga – samo da pokažu kako su odvažni. Tako je odjednom napisala, iz dosade, jer ko je u tim godinama u stanju da sluša nagvaždanja o evropskom ekonomizmu? Ja to znam, ali nije znao i direktor. Morala je da usvoji tri mačke i napiše referat o istoriji francuske kuhinje i njenom uticaju na ljubav u Africi. Oko referata smo joj svi pomagali. Na netu ima milijardu stvari na tu temu, ali tad još nije bio izmišljen pGL pa smo morali sve iz glave da pišemo. Sećam se da smo čak neke rečenice skroz sami smislili. U tim godinama!

Pa i pored svega toga, kako vidim na forumu, ima ljudi koji strahovito slabo poznaju geografiju i istoriju Francuske. U to sam se i sama uverila. Sećam se da debeli Čeda jednom na karti nije mogao da nađe Perpignan! Dobro, našao je, ali trebalo mu je jedno dva minuta. Ne verujem da u svetu ima takvih slučajeva.

Bilo kako bilo, Galina se u sledeći petak udaje i ja sam joj kuma. Jedva čekam!

INSTITUCIONALNI OKVIR

U pičku materi*u! Moram da se ispraznim. Ma boli me du*e i ako mi neko provali pasvord i vidi da psujem. Neka me osude i na pet terabajta prinudnog braka ako treba. Prvo, Galina je raskinula veridbu. Ništa od svadbe. Saznala je da se njen momak Toma sve vreme kresao s Mikijem. Ne samo da je gej, nego je još i vara i to sa Mikijem. Znači da je i Miki homosek*ualac. Jednim udarcem četiri loše vesti. Kako onda da osoba koja menstruira ne ispizdi? Da sve bude još neprijatnije, zatekla ih je kako se re*dišu u njenom krevetu pošto se s posla vratila da uzme punjač za krejon.

– Svaki put kad ga zaboravim i uvek se desi neko sranje!

Tako je počela razgovor i onda mi ispričala ovu priču iznenađujuće hladnokrvno i smireno. Ja sam se mnogo više iznervirala. Prvo, radovala sam se zbog svadbe pošto je na svadbama dozvoljeno pušenje marihuane, a drugo, žao mi je zbog Mikija. Razume se da ih je obojicu Galina odmah prijavila. Ona, kao Ravnopravna indoevropska građanka jugoistočno-azijskog porekla i kao službenik u Ministarstvu za ljudska prava, a to se uči još u trećem razredu, ima pravo na dvostruku odštetu i intenzivnu pozitivnu diskriminaciju. To znači da će Miki dobiti deset godina najstrožeg braka s debelom političarkom na drugom ili trećem nivou sarmi od

kiselog kupusa. Njen bivši dečko, u kojeg, uzgred budi rečeno, nikad nije ni bila zaljubljena već je htela da se uda zbog papira kako bi mogla da napreduje u Ministarstvu, proći će malo bolje. Po *Zakonu o varanju verenika s pripadnicima istog pola*, njemu automatski sledi dvogodišnja penzija i deset rotirajućih parfema po izboru.

Pitala sam Galinu da li joj je palo na pamet da su možda sve inscenirali kako bi zloupotrebili zakon, jer osim pozitivne kazne za njenog dečka, znamo i da se Miki pali na debele političarke. Rekla mi je da nema teorije jer ga je Miki futao u žutaru na njene oči pa su joj se još rugali kad je rekla će ih prijaviti tako što je Toma popušio Mikiju pred njom. Osim toga, on je imao desetku iz Rodne ideologije i spolnog odgoja, tako da pravno odlično poznaje taj teren.

– Tomislav i Milorad! Kako da ne budu pederi s takvim imenima? – dodala je Galina kao ključni dokaz.

– Pa šta? I ja se zovem Leposava pa nisam sapunjarka.

– Nije to isto. Da si muško i da si Leposav, bila bi derpe – dovršila je svoju ubedljivu argumentaciju.

– Mene u stvari u svemu tome brine nešto drugo. Čini mi se kao da je sve počelo da se raspada oko mene. Svakog dana čekamo ćaletovu presudu za one gaće, keva je na ivici nervnog sloma zbog svega, ja ne vidim više nikakvu perspektivu. Rešila sam da palim napolje, kako god znam i umem.

BUGARSKA!

Tako je! Bugarska! Kako mi ranije nije palo na pamet? Za samo par minuta uspela sam da se setim 14 dobrih razloga za odlazak u Bugarsku i odmah sam ih sejvovala u CST.

1. *Blizu je.*
2. *Jezik im je sličan našem, lako ću ga naučiti.*
3. *Sličan im je mentalitet. Balkanci su i pravoslavci poreklom, ali nisu tako primitivni kao mi.*
4. *Imam rođake u blizini Plovdiva.*
5. *Poznajem jednu devojku iz Sofije, Živku.*
6. *Bugarska ima more.*
7. *Bugari vole Srpkinje.*
8. *„Virkla“ je bugarska firma.*
9. *Po ispitivanjima javnog mnjenja, čak trećina Bugara je bila protiv Trećeg civilizovanja Srbije, mada ne i Četvrtog.*
10. *Bolje se živi i sve je bolje. Pojedini Bugari smeju da rade čak i u Velikoj Britaniji otkako je održan Brenter.*
11. *Nemaju obavezan PPG.*
12. *Nigde nije dozvoljeno pušenje.*
13. *Bugarska je u Evropi.*
14. *Nemaju padeže.*

I dok sam razmišljala o Bugarskoj prekinuo me je komunikator. Svetolik me zove da oko šest dođem kod njega. Kaže da ima nešto važno da mi kaže. Pitam ga odmah o čemu se radi, a on mi odgovara da se strpim.

Odlepila sam čekajući. Naravno, prvo sam se ponadala da mu nešto fali ili da mu nije dobro i da mi traži pomoć, pa sam se odmah bacila na sređivanje i doterivanje. Ta mi se ideja toliko svidela da sam sve ostale varijante odmah eliminisala. Uostalom, šta bi to još moglo da bude važno?

Ipak sam uspela da zakasnim pola sata. Za sve je kriv glupi gel za kosu kojem su se potrošile baterije pa sam morala da čekam da se napune. Uz to, riknuo je i lift za Zemun pa sam morala da dođem beobusom.

Svetolik mi otvara vrata u bade-mantilu. A ja onako picnuta. Da blam bude veći, ulazim i zatičem celu ekipu u sobi: Galina, Boksi, Ceca i Maki.

– O čemu se radi? – pitam.

– Ne znamo ni mi – rekoše svi uglas, a nastavak rečenice svako na svoj način. Makijeva verzija je bila nešto kao: „Drži nas u neizvesnosti“, Boksijeva: „To je valjda neka fora...“, a Cecina naravno „Drkadžija!“. Galininu nisam registrovala pošto je samo nešto pro mrmljala. Ovako uživo joj je veridbeni debakl stajao mnogo realnije nego preko komunikatora. Videlo se da je sjebana.

– Evo sad ću vam reći – počeo je Svetolik značajno

– Hteo sam da vam svima kažem istovremeno, da ne ponavljam sto puta. U svakom slučaju, imam dobre vesti i jedan dobar plan. Ajmo ovako... Galina, jesi ponela loptu za prelaženje ulice?

Ovo pitanje je bilo više nego suvišno jer svi znamo da je Galina najveći fan ovog njegovog izuma.

- Naravno da sam ponela, nosim je uvek sa sobom.
- Dobro, ima li neko da nije poneo loptu?
- Ja! – javio se Maksi, što je takođe bilo suvišno jer stane u istoj zgradi u kojoj i Svetolik. Svi ostali su poneli.
- Što nam nisi rekao da ponesemo? – to je bilo moje glupo pitanje.

– Namerno. Slušaj dalje. Ajde, Leposava, reci nam koja je glavna mana lopte.

– Jao, što gnjaviš. Ajde pređi na stvar. Mana joj je što ne može da pređe više od 6-7 metara pa na širim Bulevarima možeš da sletiš pod kola. Ili si mislio na to da joj je projekcija ponekad mutna?

– Ne bre, ovo prvo, a projekcija je savršena nego ti ne umeš da je koristiš! Sto puta sam ti rekao da ono zadebljanje na crevu ima točkić za izoštravanje projekcije. E sad dolazi najvažnije, a to je da sam ja glup. Smislio sam tako genijalnu i komplikovanu spravu, a nisam se setio najprostijeg, a to je da ako joj ugradiš helijumsku rezonancu u sam pokretni modul, da onda može da preleti mnogo više, možda i čitav kilòmetar.

Tu se mi svi pogledasmo. Na isti način. To je onaj zblanut pogled koji prate čvrsto stegnute usne i širom razrogačene oči i koji govori: „Ne znam šta da radim, ne znam kako da reagujem a da ne ispadnem budala; ajde da delujem zaprepašćeno pa ću posle saznati i zašto“. Stvarno, šta je ovo trebalo da znači? Dobro je što ćemo možda moći da preletimo više, ali šta sad s tim? Nisu ti široki bulevari tako velik problem. O stručnoj terminologiji da i ne govorim. Prvi se osmelio Boksi:

– Da, neverovatno, kako se ranije toga nisi setio... Sad meni naravno nije bilo jasno da li je ovo bilo ironično ili ne,

jer ne samo da ne znam ništa o helijumskim rezonancama i pokretnim modulima, nego ne znam ni koliko bi jedan prosečan čovek o tome trebalo da zna.

– Ne zajebavaj, Boksi! – nastavi Svetolik – ajmo dalje. Maki, koja je tvoja najveća želja u životu?

E ovo je trik-pitanje. Naročito za Maksija. Taj ne zna ni šta bi najradije radio u sledećih pola sata, a kamoli čitav život. Pošto sam osetila da od Makija neće dobiti odgovor, a počela sam da se osećam kao u školi od ovog Svetolikvog ispitivanja, bacila sam se na razmišljanje. Maki se očigledno isto tako osećao pa mu je bilo neprijatno.

– Najveća životna želja? Profesore, spremao sam se ali nisam bio na prošlom času. Pitajte me nešto lakše.

– Ajde, Maksi, razmisli! Stalno pričaš o tome.

– Kejt Voč?

– Ne bre, jeba*a te Kejt Voč! Ajde ti, Galina, koja ti je najveća želja u životu?

– Nemojte mene, profesore. Zatekla sam juče svog verenika u krevetu sa sopstvenim ljubavnikom kako se prcaju. Dobila sam poštedu od psihijatra. To je suviše teško pitanje za moje trenutno stanje – protivila se Galina, ali joj se bar mora priznati da je imala dosta jaku odbranu.

– Pa dobro, jebo*e, šta ti prvo pada na pamet? – Svetolik je počeo da se nervira – Šta misliš da bi ti sad rešilo probleme u životu?

– Hm! – rekla je značajno Galina i krenula da zamišljeno vrti ustima i očima u krug – Znam! Da ukinu *Zakon o braku*!

– Ne, ne i ne! Odgovor nije tačan, u pizdu mate*inu, samo o tome svi pričate a sad nikom ne pada na pamet.

Tu se Maki dosetio da ga pita kakve veze naše želje imaju

sa letećim loptama. Svetolik mu je odgovorio da je to toliko očigledno da počinje da sumnja da se ne druži s moronima koje država plaća da povremeno budu pametni.

– Znam ja! – javila sam glasno. I dalje ne povezujući svoju životnu želju sa Svetolikvim loptama za prelaženje ulice.– Ajde, Leposava, šta ti je životna želja?

– Da odem u Bugarsku!

Kako sam ovo značajno i ponosno rekla tako su svi prasnuli u smeh. Mislili su da se zajebav^{*}m. Svi, uključujući Svetolika.

– Ma ozbiljno – dodala sam i krenula da nabrajam svoj spisak razloga. Nisu me saslušali ni do pola. Bilo je jasno da sam o tome ozbiljno razmišljala.

– Dobro, dobro... Leposava, a šta te sprečava u tome da odeš u Bugarsku?

I tu nam je napokon svima bilo jasno.

– Jebote, Svetoliče! – rekla sam, a odmah za mnom i ostali.

– Misliš da tvoje lopte za prelaženje ulice mogu da služe i za prelaženje granice?! – prvi je Maki ovo izgovorio.

– Bravo, Maki! Divim se tvojoj inteligenciji.

Mene oblila neka jeza svud po telu. Svetolik je genije, ali nije to što je on genije nego što se druži sa mnom. Moći ćemo da furnemo preko grane ladno a da nas niko ne provali. Svi problemi koji nas muče već generacijama biće rešeni očas posla.

– A? A? Zar nisam pametan? Ali niste čuli najvažnije. Plan!

Tako je, nismo čuli plan.

– Ovako: Ideja je da pređemo granicu prema Bugarskoj, baš kao što je Leposava rekla, jer je najbrdovitija, a i ja odlično poznajem taj teren jer mi je deda iz Svetolikovgrada. Po

tom gradu sam dobio i ime. Mislim da ćemo se lako složiti da nas neće skoro vratiti u bezvizni režim. Nama je sad još gore nego što je bilo pre oko 70 godina kad su nam trebale vize za EU pa su ih ukinuli i opet vratili zbog kršenja prava upravo bugarske i rumunske nacionalne manjine.

– Ideja je da prodamo patent za lopte za prelaženje ulice, od toga zaradimo kintu i odemo da živimo u London. Puni love!

– Tek kad je Svetolik izložio svoj plan, shvatili smo da nije sve baš tako veselo kao što je u prvom momentu delovalo. Počeli smo da rezimiramo situaciju. Najpre, ako nas ulove da smo ilegalno u Bugarskoj, zauvek će nas otpremiti u neki lokalni SMS zatvor za ilegalne imigrante od krvi i mesa. Drugo, kako to Svetolik misli da dobijemo toliko neverovatnu kintu za taj izum? On je predložio rizik-varijantu. Lopte će uvaljati na crno, a kad imaš puno para niko te ne pita za papire. Navodno. Ali nismo baš sigurni da je tako.

– Stvar je vrlo jednostavna – nastavio je da objašnjava – vi i dalje sumnjate da se od lopte mogu dobiti velike pare, ali pazite šta ona sve omogućava. Prvo, proizvodnja lopti je jako jeftina. Baška što će postepeno prestati da postoji potreba za semaforima za pešake i što će potpuno izmeniti saobraćajnu sliku u gradovima, nego zamislite koliko će problema da pravi policiji u celoj Evropi. Ako na crno lopte dospeju u Aziju i Afriku, sve evropske zemlje i Amerika moraće duž cele granice da postave zaštitne zidove, ili ne znam šta drugo. Napraviće im se ogromna frka. To je toliki problem da bi roba mogla da se uvalja i Interpolu.

Kad je ovo rekao, svi smo skočili i nekako se spontano složili da Interpol ne treba dirati. Mislim da nam je intuicija došapnula da će nas oni z*jebati.

A onda smo gutnuli neki fliks, isponapijali se, izašli u grad, startovali neke klince iz Čačka s gitarama, družili se s njima, pevali i đuskali cele noći u parikiću kod Slona i nemam pojma šta se posle dešavalo. Morala bih nekog da pitam.

MOJA PRIJATELJICA CECA

Ceca je jedno divno, nežno i osećajno stvorenje koje sam upoznala negde u gradu. Ni ona ni ja ne možemo da se setimo tačno gde i kad. Znamo da smo se često sretale i vidale na istim mestima, ali kad smo se tačno upoznale, palo je u zaborav. Ipak, sećam se da smo počele da se družimo kad smo jednom razmenile brojeve da bi mi ona instalirala zadnju verziju *Haircuta*, aplikacije za šišanje, pošto je tad bila u šemi sa Frikijem, u to vreme jednim od najvećih pirata u gradu. To je bila prva verzija *Haircuta* u koju je bila ugrađena i opcija za farbanje kose, a meni je baš to trebalo. planirala sam crvenu biserušu koju i dan-danas nosim. I baš kad sam je posle dva-tri dana nazvala, pitam je kako je, a ona jedva govori. Glas joj zvuči vlažno i trese se kao na jakom vetru. Šta je bilo? Ostavio je Friki s njenom žen-tamagoči sestrom! Sa Cicom! To je bila totalna katastrofa.

Ceca je Cicu dobila još kad je imala četiri godine. Priča se da je Ceca vanbračno dete britanskog ambasadora u Beogradu, pa joj je on u zamenu za sestru koju je jako puno želela, iz Japana nabavio onaj najskuplji tamagoči koji izgleda kao prava devojčica, pa ako je pravilno hraniš, maziš i održavaš, ona raste i razvija se zajedno s tobom. Bio je to samo jedan od nekoliko pravih žen-tamagočija u Beogradu tih godina. Danas ih ima dosta, i to onih još naprednijih modela

koji mogu da nauče i da duvaju travu i igraju bilijar, ali Cica je bila neverovatno šarmantna i bez toga. Ja sam je videla svega nekoliko puta u gradu s Cecom i nisam je dobro poznavala, ali na daljinu je zračila raskošnim šarmom i specifičnom lepotom. Imala je negovanu ravnu zelenu kosu, ogromne plave oči, neki tajanstveni pogled pun topline i pokrete koji su podsećali na one iz japanskih crtanih filmova. U stvari, cela je bila jedna divna beogradska anima. Cecina ljubav prema njoj bila je tolika da joj je svoje najbolje osobine jednostavno poklonila. Ali to je bio mač sa dve oštrice. Nešto tako vredno pored sebe nije lako čuvati. Prvi ju je ošmekao onaj skot, maznuo je i otišao s njom! Tačnije – oteo ju je! Možete da zamislite kakva je to tragedija bila za Cecu.

Odmah sam je zvala da dođe kod mene. Nije mogla da se kreće. Otišla sam ja kod nje. Samo je plakala. Bolelo je uvo za ono đubre od Frikija i njegove piratske programe. Otišavši s Cicom, odneo je parče Cecine duše. Ona je bila toliko slomljena da praktično ništa nije jela mesecima. Galina i ja smo neprestano bile uz nju. Njena zla majka samo je jurcala po kući i vikala da joj dete nije normalno što toliko pati za jednom glupom igračkom. Pored toga, razume se, ona Cicu od ranije mrzela pošto ne samo da nije bila njena, nego ju je podsećala na tog tipa koji joj je napravio Cecu i napustio, pa smo s razlogom verovala da je ona tu otmicu blagoslovila i čak je organizovala zajedno sa Frikijem.

Ništa nije moglo da se uradi. *Zakon o tamagočijima* još nije bio donet i Ceci je ostala samo jedna otvorena rana na duši koja nikad nije zarasla. Tad je negde počela da govori to njeno *drkadžija*, što se u prvo vreme odnosilo na Frikija, a kasnije na sve što je imala da kaže, naročito kad joj nešto smeta. Pa i

kad joj ne smeta. Izgubila je poverenje u sve na ovom svetu. Čak je i odnos prema Galini i meni bio nekako suzdržan, jer bez obzira što smo nas dve iskreno htele da joj pomognemo i to po svaku cenu, njena je zahvalnost ostajala nedorečena i neispoljena jer nije bila do kraja sigurna da li mi njoj zaista želimo da pomognemo ili hoćemo još više da je slomimo. Uostalom, slabo smo se poznavale. Prave prijatelje nije imala. Cica joj je bila sve u životu. I Maki i Boksi i Svetolik su je jako zavoleli. Ne samo zato što je dobra riba, nego zato što su muškarci slabi na devojke slomljena srca. Njen blagi pogled uz smešak, pa još kad ti onako umiljato kaže: „Drkadžija“, nijedno zdravo biće nije moglo ostaviti ravnodušnim.

Šta je bilo posle s Cicom i Friki, ne znamo sasvim pouzdano. Od tada je prošlo više od tri godine i jedino što smo negde načule je da je Friki nikada nije puštao iz kuće, pa čak i da je umrla od tuge za Cecom. Ovu priču su mi potvrdili sa više strana. U međuvremenu je Friki legalizovao firmu za uvoz *Haircuta* i više ga ni zakonski ne možemo goniti. I ne samo to, počeo je i da se bavi politikom i savetnik je u Ministarstvu trgovine u Nevlati Srbije. Da sve bude još gore, Ceca ima neki hormonalni poremećaj, prirodno je potpuno ćosava i uopšte ne može da pušta brkove. Nikakve masti, kreme i pištolji za rast brkova joj ne pomažu. Otkako su brkovi kod žena ušli u modu, pa zatim postali poželjni u svim društvenim situacijama, Ceca je praktično ostala bez ikakvih šansi da se uklopi u društvo. Ne želi da nosi veštačke; ne znam zašto. Ne želi ni da se podvrgne operaciji promene pola. To mi je još manje jasno zašto.

Ni otac, otkako mu je istekao mandat, navodno joj se više nije javljao. Ni njoj ni njenoj majci.

PRC U ISPR*AK!

Iz istorije građanskog pokreta i Druge Srbije u trećem razredu se uči da je prvi МекДоналдс u srednjoj Evropi otvoren baš kod nas u Beogradu, 1988. godine, onaj na Slaviji, i da su ljudi iz celog tog dela Evrope dolazili tu da jedu. Slovaci, Slovenci, Mađari, Česi, Poljaci, Crnogorci, Rumuni, Bosanci, Austrijanci, Italijani, Kosovari... Pun grad stranaca! Kažu da su gužve bile tolike da su ljudi danima stajali u redu i čekali da uđu.

E, kakva su to vremena bila...

Meni je Živka pričala da je neki njen pradedo mogao da putuje gde god hoće. Ona se dobro seća kad je jednom zvao iz Pariza i pitao njenog dedu šta mu treba. Pošto je bila nedelja i on onako nespreman ništa nije mogao da smisli, rekao mu je: „Jedan baget, ništa drugo“. I tako su oni za ručak tog dana jeli pasulj uz svež baget iz Pariza. Dobro, to je bilo jako davno, neka su druga vremena bila, nemam pojma, ali kad sam to nedavno ispričala u nekom društvu na splavu, Boksi mi je odbrusio da ta priča sasvim sigurno nije istinita. Jedna od onih nebrojenih urbanih legendi koje kruže gradom, kaže. On tvrdi da su vize za Francusku bile oduvek potrebne, čak i u vreme najveće ljubavi nekadašnje Jugoslavije sa Zapadom. Tada još nije bilo Evrope i regioni su se delili na odvojene

države. Francuska je bila jedna od njih. Tamo se govori francuski drugačiji nego u Briselu. Prošle godine je u Marseju eksplodirala baubaba, kad je poginulo oko 280.000 žena, muškaraca, drugih i životinja, dok je preko milion ranjeno. Računa se da je stradalo više od tri miliona insekata. Teroristički napad.

Danas su javili na Dnevniku da je SPC prestala da izdaje nekrštenice jer je bilo zloupotreba. Kakvi seljaci! Ako sam dobro shvatila, neki popovi su optuženi da su izdavali za velike pare lažne nekrštenice, krštenim ljudima. Nisam slušala vest od početka. Moram priznati da me malo nervira ovo otkako je B92 preuzela Dnevnik na svim kanalima. Pre si mogao ako propustiš neku vest da okreneš na drugi kanal, a ovako svuda imaš istu vest u isto vreme. Uхватила sam sebe da se svakog dana uredno u 19 i 30 nacrtam ispred televizora da čujem vesti da ne bih nešto propustila. Znam da je tako svuda u svetu. Nemam ništa protiv, samo kažem da me malo nervira. Zna se da su vesti na B92 jedine dobre i jedine objektivne i tačne. Sad pošto više ne mogu da se dobiju nekrštenice, a sve ambasade traže da budu stare najviše deset dana, mislim da je postalo potpuno nemoguće dobiti bilo koju vizu. Čisto iz fazona, otišla sam na sajt Bugarske ambasade da vidim šta bi mi trebalo za vizu kad bismo išli legalno, a ne Svetolikovim loptama. Spisak je premašio i moja najcrnja predviđanja. Evo ga kopiram (greške su njihove, mrzi me da ispravljam).

Dokumenti:

– Zahtev za vizu u dvadeset osam primerki (popuniti potpuno ručno, štampanije i kopiranije strogo zabranjeno).

- Potvrda na stalnom radnom odnosu, uvjeren u Mini-starstvu originala.
- Potvrda na ličnim i osobnim prihodama.
- Zvanični poziv iz Bugarske sa potvrdom o primaniji-ma novčanih srijedstvi lica koje vas poziva i održava.
- Potvrda lica koje vas poziva i održava o posjedovanju smještaniya u koje ćete boraviti i fotografija krevete u kojoj ćete spavati. Može i na Viber ili Skriminšatu s mlijekom.
- Podpis ugovora lica koje vas poziva i održava da će pod-nositi kaznu ukoliko se ne javite Ambasadi u rečenu roku.
- Nekreštenica izdana od Srpsku pravoslavnu crkvu.
- Kovertirane pasvorde za e-mail, g-mail, s-mail, jum-bo-dream, yahoo, blog, file saver, sve forume, XTC, Fejsbuk, Tvi-ter /bivši X/ i komunkator i fiksni telefon, TV, I-pod, sapun za PPG i automatske pertle za vezivanje i odvezivanje.
- Depozit od 200.000 eurova i 100.000 slovnih znakova bez razmaci (polovinu vraćamo posle put). – 28 fotografija formata 1.972x2.611 inči, neretuširane, samo glava i remena da se vidu, uve rene u Ministarstvu originala.
- 28 video snimki u trajanju od 10 minuta, i to: 2 minute telo u pokretu za vrijeme hodanija, 2 minute spavanja, 2 mi-nute češanja po vratu, koljenima i nos, 2 minuta grimase i 2 minuta pjevanija sa posljednju reklamu od кока-колу.
- Oxford potvrdu o potpunom poznavanju bugarski i engleski jezik, bezgriješno, uvjerenu u Ministarstvu originala.
- Vjenčanica i fotografija bračnog druga u 7 primjeraka formata 1.972x2.611 inči, samo glava i remena da se vidu, uvjerene u Ministarstvu originala.
- Fotografije sa vjenčaniya.

– Fotografije najbližih rođaka i prijatelja. Opcionalistično poželjne su fotografije iz djetinjstva, iz škole i iz posla.

Rekviziti:

- Na uvid kufer (pun) koji Mislite nositi na putovanje.
- Odijelo u kojem će te putovati.
- Papuče za šetnju po Sofiji na pregledavanje.

Na poklon ambasadi za trudu i razumjevanije:

- Dva kilograma domaćeg kajmaka i dva litara domaće rakije (šljivovica, dunja ili lozovaća).
- Dva boksa cigareta strane proizvodnja.
- Jedan kilo beli sir.
- Siragojno đemper M,L,XL,XZ ili YL.
- Dva para ženskijih čarapa hulahop modeli.
- Tri guma žvake.

Napomena: Nijedan građanin Srbije ne može ući u Bugarsku ako je u potomak Vuka ili Radovana Karadžića.

Odmah sam zvala Svetolika da mu kažem šta nam sve ne treba za putovanje. Malo nam nije bilo jasno šta će im kajmak, beli sir, rakija i slično kad je Bugarska poznata po tim proizvodima i sigurno su bolji kod njih nego kod nas, kao i sve ostalo.

Jao, kako smo se polomili kod njega sinoć. On se, isto kao i ja, seća samo fragmenata. Kaže da je razgovarao i sa Galinom i Maksijem i da se niko ne seća kad smo se dogovorili da krenemo u Bugarsku.

Moraćemo da se dogovorimo ponovo. Ovi Čečeni su izgleda neki gotivci, ali niko nije uzeo njihove kontakte, a

kako smo se isporazbijali, verovatno ih nećemo propoznati kad ih sretnemo. Ali Galina ima fotke.

PROBA

Danas smo bili na probi Svetolikovih lopti na Adi Ravnopravnih građana. Nabudžio ih je. Pošto sad mogu duže da lete, ugradio im je i sic na koji može da se sedne. Radi sigurnosti.

Padala je kiša, i to gadno, ali bolje tako jer skoro nikog nije bilo na Adi. I ono malo ljudi što su se zatekli, gledali su u nas zaprepašćeno. Neki su nam čak prilazili i pitali nas o čemu se tu radi. Jedan čovek je mislio da je to filmski trik. Uopšte nismo mogli da ga ubedimo da to ne samo da nije filmski trik, nego da to čak nije ni film. Ne, za njega smo mi bili glumci, a sve što se događalo film. Ljudi su stvarno odlepili.

Pa kad bolje razmislim, nekome ko ne zna o čemu se radi, ovo mora da deluje malo suludo.

Prvi Svetolik, naravno. Trebalo je s desne strane jezera preći na drugu, kod Makiša. Malo se zatrčao i poleteo odmah na jedno desetak metara visine. Ranije su lopte mogle da polete na najviše 3-4 metra visine. Zalaufao se u vazduhu i skrenuo skroz udesno, pod pravim uglom. Nekako je uspeo da izmanevriše u vazduhu i skrene ulevo. Onda je preleteo sve do Makiša dok nam se nije izgubio iz vida. Malo smo se zabrinuli ali ubrzo se javio preko komunikatora, posle par minuta. Sleteo je pravo u neko prognaničko naselje u Makišu. Ostali smo da ga čekamo da se vrati. Posle nekoliko minuta

stajao je tačno preko puta nas i poleteo prema nama pa opet izgubio pravac, opet ispravio, ali ga je poneo vetar i sleteo je tačno na krov *Hiltona*. Krenuo je da nam maše i pozvao na moj komunikator. Smejao se kao blesav. Rekao je da su zatvorena vrata koja vode na krov i rekao mi da odemo na recepciju i zamolimo ih da ih otvore.

Jebot*, najviše mrzim komplikovane razgovore s nepoznatim osobama. Osim toga, bilo je svega deset minuta do PPG-a i znala sam tačno šta će nam recepcioner reći.

Bilo ih je dvojica. Nas petoro nasuprot njima, a nismo se dogovorili ni ko će da govori ni šta će da govori. Počeli smo svi, ali ispostavilo se da je Boksi najpribraniji. To je zvučalo nekako ovako:

– Jedan naš prijatelj je sleteo na vaš krov, a vrata su zaključana. Molim vas, ako možete nekako da ih otključate da bi on mogao da siđe.

– Uvažena gospodo, kako je sleteo? Čime? Molim vas da budete malo jasniji. Polaskan sam što ste mi se obratili. Mogu li vam još nekako pomoći?

– Nije sad to tako važno. On će vam sve objasniti, a uskoro će PPG pa nemamo mnogo vremena.

– Uvažena gospodo, sedam minuta. Slušajte, deco, ako se ispostavi da je ovo neka vaša zajeba*cija, znate valjda šta vam sleduje? Polaskan sam što ste mi se obratili. Mogu li vam još nekako pomoći?

– Znamo vrlo dobro, verujte mi. Nije nikakvo zezanje. Čovek je gore na krovu. Možemo ga pozvati ako hoćete.

– Uvažena gospodo, idemo gore. Polaskan sam što ste mi se obratili. Mogu li vam još nekako pomoći?